

O MINUNE A SFÂNTULUI MARE MUCENIC GHEORGHE

Se spune că un agă, dintr-un sat pe nume Margariti, a vrut să facă din biserica Sfântului Gheorghe o geamgie. Pe atunci, satul Margariti era unul plin de turci. L-au chemat pe părintele din sat, i-au explicat "scopul lor cel sfânt" și i-au zis cu asprime: „Până la sfârșitul lunii trebuie să-mi predai biserica!”.

Părintele s-a îngrozit. Cum să părăsească biserica lui Hristos și să permită ca aceasta să devină loc de închinăciune al antihristului?! Dar ce putea să facă? Când luna s-a terminat, turcul i-ar fi luat biserica, așa cum dorea.

Timp de o lună, părintele a slujit în fiecare zi. În fiecare zi, la sfârșitul slujbei, după ce a rostit cuvintele: „Pentru rugăciunile...”, s-a dus și, îngenunchind în fața icoanei Sfântului Gheorghe, plângând, a zis: „Sfinte Gheorghe, nu ai putea să păzești biserica ta și să mijlocești în locul meu? Eu nu pot suporta să-ți văd biserica geamie! Și dacă se va întâmpla acest lucru, am să mă arunc în mare!”.

În aceeași seară, casa lui aga-turcul era, în adevăratul sens al cuvântului, întoarsă pe dos.

Aga țipa în gura mare că era lovit cu parul.

La casa turcului se adunase multă lume, care se întreba ce a pățit turcul. Iar aga le răspundea că era snopit în bătaie de un tânăr călăreț. Cine să fi fost oare? Turcii nu puteau să-și dea seama cine este. Dar creștinii și-au dat seama imediat despre cine este vorba.

– Este stăpânul nostru, Sfântul Gheorghe! Îl snopește în bătaie pe turc, pentru că a vrut să-i ia biserica -și să o facă geamgie! Acum să vedem ce o să mai facă!

Luminat de Dumnezeu, părintele alergă în biserică, luă icoana cu Sfântul Gheorghe și i-o arătă turcului. Când acesta a văzut icoana, a suspinat și a zis: „Acesta a fost! Acesta m-a bătut!”

Și turcul, întorcându-se la ai lui, dar și la ceilalți care se aflau lângă el, le-a zis: „Să nu îndrăznească cineva să se lege de biserica Sfântului!”.

Într-adevăr, după această întâmplare, tucii nu numai că nu s-au atins de biserică, dar i-au mai făcut și donații de pământuri, din cele care le aparțineau.

Cât de vie este credința noastră !

Ca un izbăvitor al celor robiți și celor săraci ocrotitor, neputincioșilor doctor, împăraților apărător, purtătorule de biruință, Mare Mucenice Gheorghe, roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să mântuiască sufletele noastre .

(Troparul Sfântului Mare Mucenic Gheorghe, Purtătorul de biruință)

Cât de dinamică este prezența sfinților în viața Bisericii noastre!

Cât de îndrumătoare este prezența sfinților preoți! A celor care slujesc lui Hristos cu toată ființa lor!

Bucurați-vă și vă veseliți, cei care v-ați învrednicit să fiți creștini ortodocși, deoarece cedința noastră este vie .

(Protopresbiter Stefanos Anagnostopoulos, Trăire și cunoaștere în credința ortodoxă, vol. 2)